

ZORG VOOR ROEPINGEN

Contactblad Gebedsapostolaat voor Roepingen

Nummer 146: april t/m juni 2019

BISDOM

ROERMOND

Voorwoord

Beste leden van het gebedsapostolaat voor roepingen,

Elke keer als ik na de zomervakantie op het seminarie kom, ben ik weer verbaasd over de nieuwe studenten. Deze jongens, van deze tijd, in deze gesecculariseerde wereld (in Nederland geloven nog maar 15% van de mensen in een persoonlijke God), hoe kan het dat ze de roepstem van God hebben gehoord? Hoe kan het dat ze de genade hebben gekregen om ja te zeggen.

Ja, iedere roeping is op zich al een mysterie. Waarom kiest God nu juist deze mens uit?

En waarvoor? Een ontzagwekkende verantwoordelijkheid: mensensvisser te worden. Je voelt Gods nabijheid als je zo iemand mag ontmoeten. Dat voel je ook als je een diaken of priester of bisschop ontmoet. En als je de vreugde mag ervaren een religieuze, actief of contemplatief, mag begroeten en spreken of zelfs, al is het op een afstand, mag zien. Het lijkt, als je deze mensen vaker ontmoet, allemaal vanzelfsprekend. Maar het is en blijft heel bijzonder. God is in en door hen als het ware tastbaar in de wereld aanwezig,

omdat ze gehoor hebben gegeven aan zijn roepstem. Ze zijn teken van Zijn bezorgdheid voor de mensen van nu.

Bidden we dat God méér arbeiders in de wijngaard mag sturen, die, ook en juist in het Nederland van nu, Zijn open H. Hart, zijn liefdevolle aandacht, uitgestrekte armen en zegenende handen aan ons tonen.

Danken we God voor zijn niet aflatende zorg. Danken we degenen die ja gezegd hebben. En bidden we voor hen: dat ze niet alleen volhouden, maar ook groeien in heiligheid!

Tot slot: ter ondersteuning van de roepingen, en met name voor dit blad, wordt een vrijwillige bijdrage altijd op prijs gesteld. Heel hartelijk dank voor uw meebidden en offeren! Mogen we weer een beroep doen op uw edelmoedigheid? Van harte dank!

Al vast een heel gezegende Goede Week en Zalig Paasfeest!

+ Everard de Jong,
hulpbisschop van Roermond

Paus Franciscus over ieders persoonlijke roeping tot heiligheid en de noodzakelijke onderscheiding.

Elke roeping is uniek...

Natuurlijk, in het allergrootste deel van de roepingen kiezen mensen voor een gemeenschap van mensen die een vergelijkbare roeping hebben. We kennen de diocesane priesters, maar ook religieuzen van bepaalde orden en congregaties. Zelfs kluizenaars hebben iets gemeenschappelijk met andere kluizenaars. Die gemeenschap kan ons helpen door de woorden en voorbeelden van de stichters ervan, en ook in ons persoonlijk leven ons bijstaan in het vinden van de juiste plaats in deze wereld. Ook schuren en polijsten je medebroeders en -zusters aan je karakter... ja zelfs de meest lastige het meest, zoals ook de heilige Theresia van Lisieux ervoer...

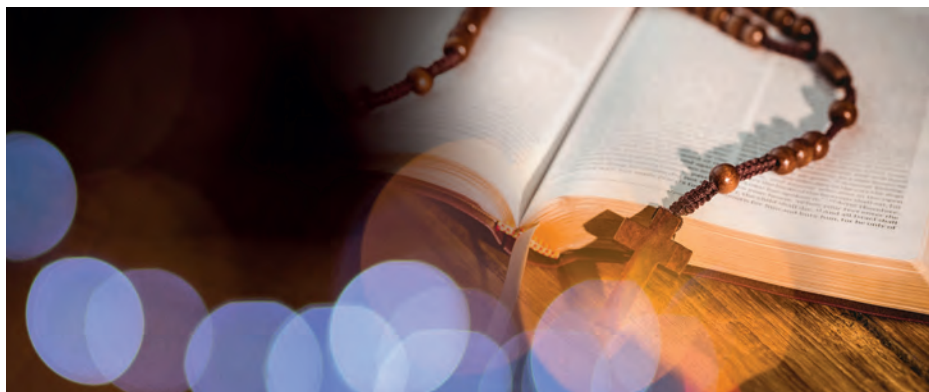
Toch heeft iedereen binnen de Kerkgemeenschap, waar we als gedoopten bij elkaar zijn, een unieke roeping tot heiligheid. Mijn grote voorbeeld is het heilig Bruurke

van Megen, Everardus (Jan Witte) (1868-1950), die als broeder portier bij de Franciscanen op zijn eigen onnavolgbare wijze mensen liefhad. Op zijn bidprentje stond: "Voor zijn medebroeders en voor de mensen die hem kenden, was hij een levend gebed geworden." En zo heeft elke missionaris, pastoor, bisschop en ziekenzuster een eigen unieke wijze van navolging van Christus. De H. Geest geeft ook aan alle niet-religieuzen een eigen weg tot heiligheid. Kinderen en ouders, zieken en gezonden, allemaal zijn we uniek! Wees dus niet slechts een copie, maar origineel! We zijn geen confectie, maar gemaakt op maat, zei de paus later.

Daarover gaan een paar paragrafen uit een zeer lezenswaardig document van de paus: Gaudete et exultate (19 maart 2018¹). De paus schrijft daar (nrs. 10-13):

---

1. <https://www.rkddocumenten.nl/rkd docs/index.php?mi=600&doc=6894&id=11494> Als boekje te verkrijgen bij het Carolushuis in Roermond.

“Maar waar ik met deze exhortatie aan zou willen herinneren, is vooral de oproep tot heiligheid die de Heer tot ieder van ons richt, de oproep die Hij ook tot jou richt: “Weest heilig, omdat Ik heilig ben” (Lev. 11, 44)(1 Pt. 1, 16). Het Tweede Vaticaans Concilie heeft dit met kracht naar voren gebracht:

‘Bedeeld met zo talrijke en zo verscheidene heilsmiddelen, zijn alle Christenen, tot welke levensvorm en -staat zij ook behoren, elk langs zijn weg, door de Heer geroepen tot de volmaakte heiligheid, die niets anders is dan de volmaaktheid van de Vader zelf.’

‘Elk langs zijn weg’, zegt het Concilie. Dus is er geen reden om de moed

te verliezen, wanneer men de voorbeelden van heiligheid die onbereikbaar lijken, in overweging neemt. Er zijn getuigenissen die nuttig zijn om ons te stimuleren en te motiveren, maar niet opdat wij die trachten te imiteren, want dat zou ons zelfs kunnen verwijderen van de enige en specifieke weg die de Heer voor ons achter de hand heeft. Wat telt, is dat iedere gelovige zijn eigen weg onderscheidt en het beste uit zichzelf, wat God aan zo persoonlijks in hem heeft gelegd, naar boven doet komen en niet zich uitput door te trachten iets te imiteren dat niet voor hem is gedacht. Wij zijn allen geroepen getuigen te zijn, maar er bestaan veel existentiële vormen van getuigenis. Toen de grote mysticus de heilige Johannes van het Kruis zijn Geestelijk Hooglied schreef, gaf hij er in feite de

voorkeur aan vaste regels voor allen te vermijden en legde hij uit dat zijn verzen waren geschreven, opdat ieder er 'op zijn manier' gebruik van maakte. Want het goddelijk leven deelt zich aan 'de een op deze en aan de ander op een andere wijze' mee.

Onder de verschillende vormen wil ik onderstrepen dat ook de 'vrouwelijke genius' zich manifesteert in vrouwelijke stijlen van heiligheid, die onmisbaar zijn om de heiligheid van God in deze wereld te weerspiegelen. En juist ook in tijden dat vrouwen voor het merendeel waren uitgesloten, heeft de Heilige Geest vrouwelijke heiligen gewekt

van wie de aantrekkingskracht een nieuwe geestelijke dynamiek en belangrijke hervormingen in de Kerk heeft voortgebracht. Wij kunnen de heilige Hildegard van Bingen, de heilige Birgitta van Zweden, de heilige Catharina van Siena, de heilige Teresia van Avila of de heilige Teresia van Lisieux noemen. Maar het gaat mij ter harte te herinneren aan zoveel onbekende of vergeten vrouwen die, ieder op haar wijze, gezinnen en gemeenschappen hebben ondersteund en veranderd met de kracht van hun getuigenis.

Dit zou ieder enthousiast moeten maken en bemoedigen om zich geheel

te geven, om te groeien naar het unieke en eenmalige plan dat God vanaf alle eeuwigheid voor hem of haar heeft gewild: 'Voordat Ik u in de moederschoot vormde, koos Ik u uit; voordat ge geboren werd, bestemde Ik u voor Mij' (Jer. 1, 5)."

Hoe vinden we dan die persoonlijke roeping? Door de gave van de onderscheiding. Hierover zegt de paus in hetzelfde document (nrs. 169-171):

"De onderscheiding is niet alleen op bijzondere momenten noodzakelijk, of wanneer er ernstige problemen moeten worden opgelost, of wanneer er een cruciale beslissing moet worden genomen. Het is een strijdmiddel om de Heer beter te volgen. Zij is altijd nuttig voor ons: om in staat te zijn Gods tijd en zijn genade te herkennen, om de ingevingen van de Heer niet te verspillen, om zijn uitnodiging om te groeien niet te laten voorbijgaan. Vaak speelt dat in kleine dingen, in wat irrelevant lijkt, omdat grootmoedigheid zich in eenvoudige en dagelijkse dingen uit. Het gaat er niet om grenzen te stellen aan het grootse, het beste en het mooiste, maar tegelijkertijd ons te concentreren op het kleine, de inzet van vandaag. Daarom vraag ik alle Christenen niet

na te laten iedere dag in dialoog met de Heer, die ons liefheeft, een eerlijk gewetensonderzoek te doen. Tegelijkertijd brengt de onderscheiding ons ertoe de concrete middelen te herkennen die de Heer in zijn mysterieuze liefdesplan vooraf beschikt, opdat wij niet blijven steken in alleen goede bedoelingen.

Weliswaar sluit de geestelijke onderscheiding de bijdragen van de menselijke, existentiële, psychologische, sociologische en morele wetenschappen niet uit, maar gaat ze te boven. En evenmin zijn hiervoor de wijze normen van de Kerk voldoende. Laten wij er altijd aan denken dat de onderscheiding een genade is. Ook al sluit ze de rede en de voorzichtigheid in, zij gaat ze te boven, omdat het erom gaat een glimp op te vangen van het mysterie van het unieke en eenmalige plan dat God met ieder heeft en dat wordt verwezenlijkt te midden van de meest verschillende contexten en grenzen. Er staat niet alleen een tijdelijk welzijn op het spel, noch de bevrediging iets nuttigs te doen en ook niet het verlangen een gerust geweten te hebben. Op het spel staat de zin van mijn leven ten overstaan van de Vader, die mij kent en mij liefheeft, de

ware Vader, voor Wie ik mijn bestaan kan geven, en dat niemand beter dan Hij kent. De onderscheiding leidt uiteindelijk naar de bron zelf van het leven, dat niet sterft, dat wil zeggen "dat zij u kennen, de enige ware God en Hem die Gij hebt gezonden, Jezus Christus" (Joh. 17, 3). Zij vraagt niet om bijzondere vermogens, noch is zij weggelegd voor de meest intelligente en ontwikkelde mensen, en de Vader openbaart zich met genoeg aan de nederigen.

Ook als de Heer op zeer verschillende wijzen tot ons spreekt gedurende ons werk, door middel van anderen en op ieder ogenblik, het is niet mogelijk af te zien van de stilte van het uitgebreid gebed om beter die taal gewaar te worden, om de werkelijke betekenis te interpreteren van de ingevingen die wij denken te hebben ontvangen, om angsten tot rust te brengen en het geheel van het eigen bestaan in het licht van God opnieuw samen te stellen. Zo kunnen wij de geboorte van

de nieuwe synthese mogelijk maken die ontstaat uit het door de Geest verlichte leven.”

Dat vraagt een echt luisteren naar de Geest, die ook via de Kerk spreekt (nrs. 172-173):

“Het zou echter kunnen gebeuren dat wij in het gebed zelf het vermijden de confrontatie aan te gaan met de vrijheid van de Geest, die werkzaam is, zoals Hij wil. Men dient eraan te denken dat de biddende onderscheiding vereist dat men uitgaat van een bereidheid tot luisteren: naar de Heer, naar de anderen, naar de werkelijkheid zelf die ons steeds op een nieuwe wijze bevraagt. Alleen wie bereid is te luisteren, heeft de vrijheid om af te zien van zijn eigen gedeeltelijke en ontoereikende standpunt, de eigen gewoonten, de eigen schema's. Zo is hij werkelijk bereid een oproep te aanvaarden die zijn zekerheden doorbreekt, en hem tot een beter leven brengt, omdat het niet voldoende is dat alles goed gaat, dat alles rustig is. Het kan zijn dat God ons iets meer aanbiedt en wij in onze luie verstrooidheid het niet herkennen.

Deze houding van luisteren houdt natuurlijk gehoorzaamheid in aan

het Evangelie als laatste criterium, maar ook aan het leergezag dat het bewaakt, door te trachten in de schat van de Kerk te vinden wat het vruchtbaarst kan zijn voor het heden van het heil. Het gaat er niet om recepten toe te passen of het verleden te herhalen, daar dezelfde oplossingen niet in alle omstandigheden geldig zijn en hetgeen in een context nuttig was, het in een andere niet kan zijn. De onderscheiding van de geesten bevrijdt ons van rigiditeit, die geen ruimte heeft ten overstaan van het eeuwige heden van de Verrezenen. Alleen de Geest weet in de duisterste diepten van de werkelijkheid door te dringen en rekening te houden met alle nuances ervan, opdat de nieuwigheid van het Evangelie met een ander licht naar boven kan komen.”

Dat vergt moed (nrs. 174-175):

“Een wezenlijke voorwaarde voor de vooruitgang in de onderscheiding is zich te oefenen in het geduld van God en zijn tijden die nooit de onze zijn. Hij laat geen ‘vuur van de hemel neerdalen over de ongelovigen’, noch staat hij het ijveraars toe ‘onkruid te verzamelen’ dat samen met het graan opgroeit. Bovendien is er edelmoedigheid vereist, omdat ‘het zaliger te geven is dan te ontvangen’

(Hand. 20, 35). Men beoefent geen onderscheiding om te ontdekken wat wij nog uit dit leven kunnen halen, maar om te herkennen hoe wij de zending beter kunnen vervullen die ons in het Doopsel is toevertrouwd, en dat houdt in bereid te zijn tot opoffering waarbij men zelfs alles geeft. Geluk is immers iets schijnbaar een paradox en schenkt ons de beste ervaringen, wanneer wij de mysterieuze logica aanvaarden die niet van deze wereld is. Zoals de heilige Bonaventura zei met verwijzing naar het kruis: 'Dit is onze logica.'

Als iemand deze dynamiek aanvaardt, dan laat hij zijn eigen geweten niet in slaap sussen en stelt zich edelmoedig open voor de onderscheiding. Wanneer wij ten overstaan van God de wegen van het leven onderzoeken, zijn er geen ruimten die uitgesloten

blijven. In alle aspecten van het bestaan kunnen wij blijven groeien en God iets meer aanbieden, zelfs daar waar wij de grootste moeilijkheden ervaren. Maar het is nodig dat wij de Heilige Geest vragen om ons te bevrijden en de angst te verdrijven die ons ertoe brengt Hem de toegang tot sommige aspecten van ons leven te verbieden. Degene die alles vraagt, geeft ook alles en wil in ons binnentreden niet om te verminken of te verzwakken, maar om volheid te geven. Dat laat ons zien dat de onderscheiding niet een aanmatigende zelfanalyse is, een egoïstische navelstaren, maar een waar treden buiten onszelf naar het mysterie van God toe, die ons helpt de zending te beleven waartoe Hij ons tot welzijn van onze broeders en zusters heeft geroepen."

Het roepingsverhaal van Zr. Marie-Liesse Pouls
Missie is overal en begint in ons eigen land,
ja in ons eigen hart.

Als kind wilde ik eigenlijk al naar de missie. De hongerende buikjes uit Biafra waren op mijn netvlies gegrift. En ook de jaarlijks wederkerende Fancy-fair voor een missiezuster uit het dorp kon op mijn medewerking rekenen. Haar getuigenis tijdens de mis sprak mij erg aan.

De eerste communie heb ik heel bewust beleefd en ik schreef: "Heer dat ik altijd goed mag zijn voor andere mensen". Alsook het Vormsel. Het was als het ware alsof de Geest op mij neerdaalde en mij een zending gaf. Ik was toen 12 jaar en zou naar de middelbare school gaan. Tijdens de lagere school, in het er naast gelegen zusterklooster van Don Bosco, hadden we een 'clubje' opgericht dat uitgegroeid is tot Kindervakantiewerk. Daar zag ik voor het eerst de film over de H. Bernadette. Op het Ursula Lyceum in Roermond had ik een mooie tijd. Helaas waren er bijna geen zusters meer. Wel had ik een goed contact met de zuster die na de lessen type- en stenoles gaf. Via haar kwam ik na het eindexamen als au-pair meisje in een Frans gezin terecht en verbleef zo enkele weken in het zuiden van Frankrijk. Catecheseles was er op de middelbare school nauwelijks. Wat ik me nog kan herinneren waren de themabundels over o.a. "Is de aap al mens geworden?".

Op onze vragen: "Wat is de Bijbel, het Evangelie, wie is Jezus?" kregen we geen antwoord. Die vraag, dat zoeken, bleef. Zo kwam ik bij de Jongerenkerk terecht en ging ik ook met de jaarlijkse Pax Christi voettocht mee. Daar gingen mijn ogen open en kwam ik voor het eerst in aanraking met de grotere wereld en de grotere problemen (drugs, seksualiteit, oorlog, geweld). Toen had ik al zoiets van: daar wil ik iets aan doen, me voor inzetten, vooral in de grote steden.

De keuze voor een vervolgstudie was niet gemakkelijk. De missie trok, alsook het me inzetten voor medemensen en de natuur. Ik werd uitgeloot voor medicijnen en zodoende werd het de Landbouw Hogeschool in Wageningen. Met uiteindelijk de richting: Voeding van de Mens. Tijdens mijn stage kwam ik op de Filipijnen terecht. Daar had ik een prachtige tijd. En werd geraakt door de vreugde, blijdschap en het geloof van deze mensen, ondanks hun situatie. Steeds meer kwam bij mij het besef: die vreugde, die blijdschap, dat geloof missen wij in onze landen, in onze omgeving. Daar is missie nodig. Met name in de grote steden, waar zoveel eenzaamheid, anonimiteit en problemen zijn.

Bij een tweede stage in India, na mijn studie, zag ik weer datzelfde. Ik zocht een internationale orde, maar vond deze niet. Wel was mijn 'thuisbasis' bij de Clarissen waar ik vanaf mijn 19e – na een bewuste keuze voor mijn geloof – vaak kwam. Doch ik wist: dit is het niet. Dit is zo mooi, dit kan ik niet voor mezelf houden, met name de liturgie. Dit zou ik willen delen met andere mensen, in een open kerk in de stad die nu vaak gesloten is. Ik werkte nog een jaar als studenten-assistent op de Universiteit o.a. voor buitenlandse cursisten en kreeg vervolgens een aanbod om een jaar als lekenmissionaris naar Afrika te gaan. In de voorbereiding daarop trof ik het Levensboek van Jeruzalem: "In het hart van de stad, in het hart van God. Regel voor de Fraterniteiten van Jeruzalem" van Pierre-Marie Delfieux (1934-2013) aan en werd daardoor meteen gegrepen. Temeer omdat de stichter 2 jaar in de woestijn verbleef in de voetsporen van de heilige Charles de Foucauld (1858-1916). De kleine zusters van Jezus en hun spiritualiteit had ik bij de Clarissen reeds leren kennen en zocht naar iets in deze richting. Maar 'anders'.

Voor vertrek naar Kenya had ik de mogelijkheid om de Gemeenschap

---

*"In het hart van de Kerk,
mijn Moeder,
zal ik Liefde zijn"*

van Jeruzalem nog in het echt te leren kennen in Zuid-Frankrijk en Parijs. En kreeg een Frans Levensboek mee. In Afrika, geraakt ook door het voorbeeld van de Kleine Teresia van Lisieux (1873-1897), die gezegd had in haar autobiografie: "In het hart van de Kerk, mijn Moeder, zal ik Liefde zijn", werd ik steeds meer naar Parijs gezogen. Het project in Nairobi ging niet door en zo kon ik al in februari 1987 voor 2 weken naar Parijs, naar de Gemeenschap bij de kerk van Saint-

Gervais. Het beviel goed, alhoewel ik wist: het zal niet gemakkelijk zijn. Maar als de Heer het wil, zal Hij Zijn kracht geven. In mei deed ik met de zusters een retraite en vertrok op 1 juni 1987 als regardante en op 8 september als postulante naar Parijs. We waren toen met nog maar 15 zusters, hadden geen klooster en woonden op gehuurde bovenkamertjes in de straat achter de kerk. Met de keuken in de kerk en de refter in de kerktoren. Daar woonde ik ook. Als 'kerkduifje'.

Op 1 januari 1988 werd ik ingekleed en ontving de naam: Marie-Liesse. Die eerste jaren waren veel pionieren en op pad gaan met de stichter om de gemeenschap bekendheid te geven of nieuwe vestingplekken te vinden. Marseille, Antwerpen, Brussel, Den Haag, Chicago, Strasbourg etc.

Het waren mooie en intense jaren. Mede ook door het noviciaat en de 4 jarige Theologieopleiding in Strasbourg. Ik werkte vooral binnenshuis en begeleidde daarnaast enkele lekenfraterniteiten (families, kinderen, oblaten). In die jaren groeide de gemeenschap behoorlijk (zowel bij de broeders als de zusters) en kwamen er ook nieuwe stichtingen bij. Zo ging ik in 1995 naar Strasbourg, waar ik in totaal 4 jaar ben geweest.

Maar mijn meer missionaire/apostolische geest bleef mij parten spelen. En zo werd ik in 2005 naar Pistoia-Italië gezonden waar net een meer apostolische fraterniteit opgericht was. We waren aanvankelijk met 2 zusters en 6 broeders. Echter, in 2008 werd ik ziek en moest een grote operatie ondergaan, waarna ook chemo- en radiotherapie. Het ergste werd gevreesd. Maar door het gebed van velen en op voorspraak

van Moeder Teresa ben ik echt op wonderlijke wijze genezen.

Daarna voelde ik heel sterk dat de Heer also nog een 'Missie' voor mij had. Maar welke? Dat bleef een zoeken. Allereerst vroeg de gemeenschap mij om drie jaar in Rome te verblijven, waar ik Spiritualiteit mocht studeren aan de Gregoriana. Daar bestudeerde ik de verbanden en onderscheiden tussen depressie, acedia (lusteloosheid, gemakzucht, luiheid, vadsigheid) en de donkere nacht van de mystici. Dat waren fijne jaren. Mede ook door de contacten en inzet bij de Friezenkerk vlakbij het Vaticaan.

In 2014 keerde ik terug naar Pistoia waar inmiddels een kleine groep zusters opnieuw begonnen was. Daar had ik verschillende werkzaamheden, maar niet echt een baan. Wat eigenlijk deel uitmaakt van ons leven en onze spiritualiteit: halve dagen werken (betaalde baan) en de rest voor gebed en gemeenschapsleven. Om zo in ons eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. In 2017 stuurde de bisschop van Pistoia mij 3 maanden naar Brazilië om een project te evalueren. Maar het kreeg geen vervolg.

"Ik ben blij voor zoveel mensen hier iets te mogen betekenen. Missie is overal."

Al langer was de vraag of Nederland ook niet een 'Missieplek' voor mij zou kunnen zijn, zeker in deze tijd. En kwam ook heel concreet een vraag vanuit Kerkrade. Vanuit de groep La Liesse en de Vredeskapel. Maar dan zou er ook werk en woonruimte moeten komen. Anderhalf jaar later kreeg ik onverwacht een telefoontje

of ik beschikbaar was voor een functie als geestelijk verzorger binnen een verzorgingsinstelling in Kerkrade. Een geschenk uit de hemel wat precies op een goed moment kwam. Waardoor de gemeenschap mij ook vrij kon zetten voor deze 'missie in eigen land'. Natuurlijk was ik ook graag naar een verre missie gegaan. Maar dat kan altijd nog. Voor het moment is dit goed en ben ik blij voor zoveel mensen hier iets te mogen betekenen. Missie is overal. Te beginnen in eigen land, in eigen omgeving, ja, in ons eigen hart. En het is een genade om daar de Vreugde te mogen delen die God ons schenkt en die Maria zo wonderlijk mooi bezingt

tijdens haar bezoek aan haar nicht Elisabeth - de Visitatie. Een moment van gedeelde Vreugde. Van Liesse oftewel Laetitia. Zo draagt mijn naam ook een missie. Een opdracht. En die gaat verder. Overal waar de Heer mij zendt. (Joh15,16) Magnificat!

Terugblik op Dag van het Godgewijde Leven *Wees zoals Simeon en Hannah*

Deze woorden sprak onze bisschop, Mgr. Harrie Smeets, tot de religieuzen van het bisdom Roermond. Op 2 februari jongstleden waren zo'n 75 religieuzen samengekomen om elkaar te ontmoeten. Op deze dag wordt in de gehele Katholieke Kerk het feest van de Opdracht van de Heer, oftewel, Maria Lichtmis gevierd. Er wordt bijzonder aandacht gegeven aan de religieuze mannen en vrouwen die

hun leven aan God hebben toegewijd om Hem van heel nabij te volgen, de Kerk mee op te bouwen en de boodschap van Christus voor te leven en te verkondigen. Om 15.00 uur werden de aanwezigen hartelijk welkom geheten door de pastoor van de Onze-Lieve Vrouwebasiliek in Maastricht, Mgr. Jan Vries, waar de samenkomst plaatsvond. Ook spraken Zuster

Agnes Schreck o.p., Zuster Myriam Decock f.s.o. en de studenten van de Maastricht Catholic Student Chaplaincy, die deze bijeenkomst georganiseerd en mogelijk gemaakt hadden, een woord van welkom, evenals Broeder Johannes Wolters, bisschoppelijk gedelegeerde voor de religieuzen in het bisdom Roermond.

Bisschop Smeets nam vervolgens het woord om de aanwezige religieuzen te herinneren aan de wijze waarop Simeon en Hannah hun ontmoeting met de gezalfde van Israël verkondigd hadden. Hij wees op Simeon, die met alle rust en eenvoud sprak tot Maria. Hannah daarentegen ging rond en vertelde het goede nieuws aan allen

die in dezelfde verwachting leefden. Met deze woorden motiveerde de bisschop ons om zoals Simeon en Hannah Christus te verkondigen op de plaatsen waar we werkzaam zijn en bij de mensen die we mogen ontmoeten.

Er was gezorgd voor een tafelschikking zodat de verschillende gemeenschappen en congregaties 'gemixt' zaten. En niet voor niets! Er werden enkele vragen uitgedeeld die gekoppeld waren aan citaten uit Lumen gentium. In elke groep werden de hoofden en harten gebogen over deze vragen en in verschillende talen antwoord gegeven. Wat heeft ons in ons religieuze leven verrast? Of op welke wijze ervaren wij het religieuze

leven als een geschenk? Om maar even een korte indruk te geven van de gestelde vragen. Het werd een ware ontmoeting van verschillende generaties godgewijd leven. We mochten leren van elkaars inzichten, groeiprocessen en persoonlijke stappen in de richting van de gelijkvormigheid aan Christus. Terwijl we zo van gedachten wisselden, zorgden de studenten voor een glaasje water of een tweede kopje koffie.

Tegen 16.30 uur trokken de aanwezigen naar de basiliek. Daar baden en zongen ze – onder begeleiding van seminaristen van het Neocatechumenaat – de tweede Vespers van het feest. Aansluitend aan de vespers werd deelgenomen aan de wekelijkse internationale Mis, waarbij bisschop Smeets ditmaal de hoofdcelebrant was. Zijn Engelstalige preek tijdens deze viering drukten wij hier vertaald in het Nederlands integraal af:

"Het gebeurde ongeveer 20 jaar geleden hier in Maastricht. Een parochie in een van de buitenwijken had in die tijd geen eigen priester. Daarom zorgde deken Hanneman ervoor dat daar iedere zondag een priester de mis zou komen opdragen. Maar op een zondag was er iets misgegaan en de priester kwam niet opdagen. Juist op die zondag was de kleine kerk tot op de laatste plaats bezet. De dame van het kerkbestuur, die de priester altijd opwachtte, wachtte zenuwachtig in de sacristie en ze zag de tijd voorbij gaan. Nadat de aanvangstijd haast verstreken was, begon ze te bidden. "Heer", bad zij, "Uw kerk zit vol met mensen. Iemand moet komen om de mis op te dragen.

U kunt uw mensen niet zo op deze manier alleen laten." "Toen", zo vertelde ze later, "Voelde ik dat ik naar buiten moest gaan, naar het kerkplein. Ik moest gewoon." En toen ze naar buiten kwam, was er een man die voorbij kwam. Ze herkende hem als de kapelaan van een naburige parochie die aan het wandelen was en toevallig voorbij liep. De mis begon maar twee minuten te laat.

In deze wereld wonen als gelovige mensen, die in Gods woord geloven en zeker als man en vrouw die hun trouwbelofte aan elkaar hebben

uitgesproken, hebt u misschien een vergelijkbare ervaring gehad van door de Heilige Geest gezonden te zijn; de ervaring om op het juiste moment op een plaats of bij een persoon aan te komen. De dame van het kerkbestuur, de priester die voorbij kwam: zij werden door de Heilige Geest gezonden.

In het evangelie van vandaag is het Simeon die wordt gestuurd: een oprecht en vroom man, zegt het Evangelie; en de Heilige Geest rustte op hem. Een religieus man, er vast van overtuigd dat hij Christus zou zien voordat hij zou sterven. De traditie vertelt ons dat hij een oude man was die zijn hele leven geleefd heeft in de verwachting van Christus.

Misschien zou hij in zijn jongere jaren verwachten dat de Christus een sterke man zou zijn, een machtige leider, zoals koning David. Of misschien had hij verwacht dat Christus iemand zou zijn met uitzonderlijke wijsheid, zoals Salomo. Maar tot nu toe had hij de Christus niet herkend. De belofte die hij ontving was nog niet vervuld.

Maar ingegeven door de Geest kwam hij deze dag naar de tempel, zo zegt het Evangelie dat verder alleen verhaalt hoe hij het kind in zijn armen nam en zegende, met de woorden die de Kerk

nog steeds elke avond uitspreekt, aan het einde van de dag. Aangespoord door diezelfde Geest moet hij geweten hebben dat in dit kind van God Christus was gekomen. Voor Simeon is er geen wetenschappelijk bewijs, geen paspoort of identiteitskaart, die hem vertelt dat dit kind de beloofde is. Hij wist gewoon, met de zekerheid van zijn hart, dat dit kind de Christus was. Een kennis die hij niet door menselijk verstand ontving, of door wetenschappelijk bewijs of DNA, maar een kennis van het hart die hij moet hebben ontvangen van de Heilige Geest.

Ik weet niet wat u denkt, maar op de een of andere manier kan ik me niet voorstellen dat Simeon een luide stem heeft en constant praat. En op dit moment begint hij niet te schreeuwen: "Ik vond hem." Hij spreekt slechts enkele zinvolle woorden tegen Maria, wetende dat dit kind het begin is van

een compleet nieuw hoofdstuk in Gods contact met ons. Simeon verwachtte Christus en ontving hem in de volheid en stilte van een gelovig hart. En op diezelfde manier worden wij uitgenodigd om Gods woord in onze harten te ontvangen.

Er is geen manier om te bewijzen dat het waar is. We kunnen alleen Gods Woord herkennen door de Geest die God aan ieder van ons heeft gegeven; Gods geest die ons telkens weer aanspoort om het in ons leven te ontvangen, vast te houden, net zoals Simeon het woord van God vasthoudt.

En dan met de zekerheid van ons hart weten: in Christus vertrouwen we, met Hem, in Zijn licht is ons leven veilig.

We droegen een klein lichtje aan het begin van deze viering. Laten we in dit licht wandelen, wetende dat we op weg zijn naar het licht van de eeuwigheid."

Aldus de bisschop in zijn preek.

En wat is Maria Lichtmis zonder een kaarsenzegening en kaarsenprocessie? Daarom verzamelden de kerkgangers zich na de viering in de kruisgang. In het schemerdonker zegende de bisschop de brandende kaarsen die hun gloed verspreidden en al zingend – ‘Christ be our light’ – trokken allen door het middenschip de prachtige basiliek binnen. Begeleid door acolieten en misdienaars, bewierookte de bisschop het altaar en werd het gloria ingezet. Als slotlied klonk het onmisbare lied ‘O Sterre der Zee’ en onder trompetgeschal trok iedereen de basiliek uit.

Voor de religieuzen en andere aanwezigen hadden de studenten een heerlijk avondmaal bereid. Rijkelijk

belegde broodjes en drie soorten soep werden vlijtig uitgedeeld. Deze tijd werd goed gebruikt om oude bekenden nog eens te ontmoeten, van gedachten uit te wisselen en te vragen hoe het in de verschillende kloosters gaat. Natuurlijk was er ook contact en interesse voor de studenten zelf. Een mooie gevarieerde en internationale groep. Met hen en met elkaar pratend, vervulden we reeds de opdracht die de bisschop ons deze middag had meegegeven: te zijn als Simeon en Hannah. Laten we deze houding meenemen in ons dagelijks leven mét en vóór Christus en Zijn Kerk.

**Door Zr. Miriam Venner f.s.o.
(Foto's Bisdomblad 'De Sleutel')**

Kom op 12 mei naar de kathedraal in Roermond

Roepingenzondag: 'Bid tot de Herder'

De jaarlijkse Wereldgebedsdag voor Roepingen is dit jaar op zondag 12 mei. Ook de diocesane afdeling Roeping en Levensoriëntatie organiseert dan weer een gebedsmiddag in de kathedraal in Roermond.

Het programma:

13.00 – 16.00 uur:

Eucharistische Aanbedding geleid door verschillende gemeenschappen/congregaties
Gelegenheid om in gesprek te gaan met de bisschop voor mensen die roeping voelen

16.00 uur:

Pontificale vesperviering met bisschop Harrie Smeets en geroepenen uit Limburg

16.30 uur:

Informeel samenzijn met koffie/thee

Meer info?

Kijk op www.roepingenzondag.nl,
bel (0475) 386892 of mail
roepingen@bisdom-roermond.nl

Roepingengebedsintenties

Gebedsintentie april:

Dat religieuzen vaak positief in het nieuws komen

Gebedsintentie mei:

Dat veel parochies de rozenkrans bidden voor roepingen

Gebedsintentie juni:

Dat er veel geroepen in scholen kunnen getuigen

Gebedsuur voor Roepingen

Van harte nodigen we u uit voor het maandelijks gebedsuur voor roepingen op:

Zondag 7 april 2019:

Pater Wim Miltenburg f.s.o., pastoor in Heerlen-Noord

Zondag 5 mei 2019

Pastoor Marc Calo m.s.p., pastoor in Tegelen en missiesecretaris Bisdom Roermond

Zondag 2 juni 2019

Kapelaan George Dölle, kapelaan in Herten, bij Roermond

Om 16.00 uur in de parochiekerk St. Clemens, Wilmenweg 1 te Merkelbeek.

Aansluitend om 17.00 uur bent u van harte welkom in ons huis 'Het Korenveld', Wilmenweg 1A te Merkelbeek voor een kopje koffie/thee.

De zusters van de geestelijke Familie 'Het Werk'

T: +31 (0)46-4421282 / E: hetwerk.korenveld@fso-be-nl.org / W: www.hetwerk-fso.org

ZORG VOOR ROEPINGEN

Dit contactblad wordt u gratis aangereikt. Een vrijwillige bijdrage in de onkosten wordt natuurlijk altijd op prijs gesteld! Het banknummer is: NL28ABNA0231400152 ten name van bisdom Roermond - Roeping en Levensoriëntatie.

Lid worden?

Bent u nog geen lid van het gebedsapostolaat en wilt u graag dit contactblad ontvangen? Neem dan contact op met de afdeling Roeping en Levensoriëntatie van het bisdom Roermond via telefoonnummer (0475) 386892 of mail:

m.rademaker@bisdom-roermond.nl

Bid mee!

Colofon

Zorg voor Roepingen verschijnt 4x per jaar. Uitgave:

DPD-Bisdom Roermond, afdeling Roeping en levensoriëntatie

Adres: Swalmerstraat 100, 6041 CZ Roermond.

T: (0475) 386 892 / E: roepingen@bisdom-roermond.nl

W: www.bisdom-roermond.nl/roepingen
